

Izhaja vsaki četrtki ob 11. uri dopoldne. Rokopisi se ne vračajo. Nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Cena listu znaša za celo leto 4 krone, za pol leta 2 kroni. Za manj premožne za celo leto 3 krone, za pol leta K 150. Za Nemčijo je cena listu 5 K, za druge dežele izven Avstrije 6 K.

Rokopise sprejema „Narodna Tiskarna“ v Gorici, ulica Veturini št. 9.

Naročnino in naznanila sprejema upravnništvo v Gorici, Semeniška ulica št. 18. Posamezne številke se prodajajo v tobakarnah v Šolski ulici, Nunski ulici, na Josip Verdijevem tekalšču nasproti mestnemu vrtu in na Korenjskem bregu (Riva Corno) št. 14 po 8 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petih vrstah, in sicer: če se tiska enkrat 14 vin., dvakrat 12 vin., trikrat 10 vin. Večkrat po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Rajt v Gorici.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič) v Gorici.

Ustanovitev „Slov. sirotišča“ v Gorici.

Predlanskim se je sprožila na občnem zboru „Slovenskega katoliškega delavskega društva“ misel, naj bi se ustanovilo v Gorici „Slovensko sirotišče“. Slovenci na Goriškem smo pač pomagali drugim, da so si zidali razna sirotišča, a sami smo ostali v tem oziru prave sirote. Da, celo na Dunaju in po Italiji so z našimi denarji zidali zavode!

„Slovenskemu katoliškemu delavskemu društvu“ je priskočilo na pomoč „Katoliško društvo detoljubov“, ki ima tudi v Gorici poverjenika. To društvo je začelo zbirati v ta namen in je tudi v kratkem času zbralo lepo svoto.

Mnogim pa se je zdelo boljše, da ustanovimo samostojno društvo: „Slovensko sirotišče“. To se je tudi zgodilo. Izdelali smo pravila in jih predložili visokemu c. kr. namestništvu v Trstu. Pravila so že potrjena. V torek ob 6. uri pop. je bil ustanovni zbor novega društva, ki mu je namen ustanoviti slovensko sirotišče na Goriškem.

S tem je storjen velik korak v prid in prospeh goriških Slovencev. „Slovensko sirotišče“ je za „Šolskim Domom“ v verskem, narodnem in gospodarskem oziru gotovo na prvem mestu in zasluži, da je vpoštevamo. Koliko je sirot v Gorici, ki se nam izgublja, koliko jih je po občinah goriške dežele, ki se zanemarjajo, namesto da bi se v zavodu vzgajali in v mestu izobraževali v raznih

strokah človeškega življenja! „Slov. sirotišče“ bi lahko postalo semenišče novega življenja v goriškem mestu. „Šolski Dom“ bi zalagalo s celo množico zapuščenih otrok, ki bi se tam v ljudskih in obrtnih šolah izobraževali. Na ta način bi koristili tudi „Solskemu Domu“. In na to moramo gledati!

Snovatelji „Slovenskega sirotišča“ bodo skušali s svojo agitacijo obenem povečati zanimanje za „Šolski Dom“, brez katerega bi sirotišče bilo brez podlage. Delovati hočejo tako, da postane sirotišče steber „Solskemu Domu“ in steber verskega, narodnega in gospodarskega življenja v Gorici.

Pravila „Slovenskega sirotišča“ so zelo obsežna. Razume se, da se bodo le polagoma izvrševala. Namen je v pravih tako-le izražen:

§ 2. Zavodu je namen sprejemati, prehranjevati in vzgajati osirotele, ubožne, zanemarjene in zapuščene slovenske otroke, pa tudi odrasle, kadar so brez dela ali posla. Zavod mora biti ločen v dva oddelka, moški in ženski.

Že iz tega § lahko spoznajo cenjeni čitatelji obsežni načrt, ki smo si ga postavili za bodočnost.

Naj navedemo iz pravil še par določb:

Člani so dvojne vrste: a) Ustanovniki, ki darujejo zavodu naenkrat 200 K in b) Podpiratelji, ki podeli vsako leto kako podporo, bodisi v denarju bodisi v blagu. Edino ustanovniki in podpiratelji, ki podeli

vse leto vsaj 10 K imajo volilno pravico na občnih zborih.

Zavod vodi poseben odbor, obstoječ iz 5 udov: a) ravnatelja, b) blagajnika in podravnatelja, c) prefekta in d) dveh drugih odbornikov. Pod a, b, c navedenimi morajo biti slovenski duhovniki, bivajoči v Gorici.

Ustanovni zbor, katerega se je udeležilo lepo število odličnih rodoljubov, je izvolil soglasno za ravnatelja: Monsign. dr. Josipa Gabrijevčiča, vodjo centralne bogoslovnice itd., za blagajnika in podravnatelja: dr. Andreja Pavlico, za prefekta: Josipa Lična, tajnika nadškofijskega ordinarijata, za odbornika: Monsign. dr. Fr. Sedeja, stolnega župnika in dekana ter dr. Fr. Pavletiča, odvetnika, za namestnika: dr. Josipa Dermastio, praktikanta dež. sodnije in g. Luko Dugarja, za pregledovalca računov: g. Antona Jakončiča, deželnega poslanca in Ivana Rojca, kurata v Biljah.

Vsemogočni Bog blagoslovi započeto delo!

Abiturijentom!

Preteklo je nekaj let, kar se je ustanovilo v Gradcu slovensko katoliško akademično društvo „Zarja“. Ni se nam do sedaj zdelo potrebno označiti javno, kaj da je „Zarja“ in kaj hoče, saj je ustanovitev „Zarje“ plod II. slovenskega katoliškega shoda in je tudi v obče znano, da so ideje slovenska, katoliška in demokratska, pravca našemu društvenemu življenju.

Odkar so pa skušali izrabiti naše zaupanje gotovi ljudje, polovičarji po

značaju, nadejaje se, da hoče dajati društvo potuho njihovi hinavščini in mimogrede omenjeno, so prav kmalu spoznali, da „Zarje“ ni zamenjati s podpornim društvom — nas je napolnilo to za gotove sloje slovenskega dijaštva značilno dejstvo, opredelivši, da se takim nesporazumenjem v bodoče v okom pride, naše stališče posebno tudi onim, ki nameravajo priti letos na visoke šole.

Da je bil v prejšnjih časih pridevek „katoliški“ slovenskemu društvu nepotreben pritkljaj, je umevno. A drugače je sedaj v času, ko procvita verska neodločnost in verski indiferentizem, ko se deloma širi tudi odločen upor proti vsemu, kar nosi ime katoliško. Ako smo torej pripravljeni uravnati vse delovanje za narod in domovino po pravcu vere, na podlagi katoliške vere, čemu tega ne bi izrazili v programu? Resnice se nam vendar ni treba sramovati! Dobro sicer vemo, da odganjamo ravno s tem velik del dijaštva od sebe, ki bi nam bil drugače naklonjen, vendar naj ostane pribito, da v našem društvu, ki je in bode gojilo vedno versko mišljenje in življenje, da v društvu, ki je in bode vedno krepilo omahljive v verskem prepričanju, boječe hrabrilo, za kukavice ne bode prostora.

To versko prepričanje nas usposablja delovati za blagor slovenskega naroda in sicer delovati nič manj kot liberalno dijaštvo, katerega vrhovno načelo je, zatreti vpliv katoliške duhovščine in „njen sistem“, osvoboditi narod verskih spon. —

Na verski podlagi delujemo lahko najmanj toliko kot dijaštvo, zbrano pod praporom narodnega radikalizma, ki skuša utihotapiti med akademično mladež mladost in indiferentizem, odvzeti s pomočjo vabljivih fraz mladini trdni značaj, ki je nadaljevni pojav, ona struja, katera se hoče vnovič blamirati pred slovenskim svetom. In zakaj? V časih živimo, ko zahteva ljubezen do domovine velikih žrtev posebno v obmejnih pokrajinah, v časih živimo, ko se ubija in prodaja

LISTEK.

Dvoboj z morjem.

Prevela Sonja Simčič.

Gospodje so se baš podali v salon za kadilce. „Fulton“ je plul iz Novega Jorka v stari svet. Ko so potniki vstopili v istega, bil je prekrasen jesenski dan, kakršnih ima večkrat Amerika in kojim so dali poetično ime „Indijansko poletje“. Toda kar čez noč se je spremenilo vreme, in drugi dan že ni mogel nihče več na krov. — Eden izmed gospodov v salonu čital je v nekem ameriškem časniku neko afero o dvoboju.

„Gospoda moja“, oglasil se je zdajci neki francoski aristokrat, „jaz ne vem, kako je po drugih deželah; toda pri nas na Francoskem velja bi za strahopetneža, kdor bi odklonil dvoboj.“

„Gospod de Senerive“, dejal je kapitan, „hotel bi čuti, kaj bi rekel na to vaš rojak gospod de Villenur, koji je pač mnogo prepotoval in preživel, morda nam i on pove svoje mnenje.“

To rekši, pogledal je kapitan na blizu sedečega moža, jako resnega, mirnega obraza, ter vrlo elegantnega pozna-

šanja. A ta obraz, dasi je izražal izredno energijo, ipak je bil simpatičen, da, mil. Odložil je knjigo, iz koje je čital in dejal mirno:

„Vem, da moja sodba o tem ne more biti merodajna, ipak se mi vidi mnenje gospoda rojaka nekoliko pretirano.“

„Kako, gospod“, vskliknil je de Senerive razburjen, „vi ste Francoz in mislite, da se dvoboj lahko odkloni?“

„Tega baš ne, ali vidi se mi, da to kar vi toliko poudarjate, ni toliko čut časti, ampak strah pred tem, kaj bodo ljudje rekli!“

„Kako naj se torej loči hrabrost od plašljivosti?“

„O, za to spoznati, nudijo se toliko krat boljše prilike. Koliko krat nas življenje privede v položaj, v kojem lažje pokažemo pogum kakor z dvobojem.“

„Na primer —“

„Ne bom navajal primerov. Kapitan me je vprašal za moje mnenje, in sedaj ste čuli isto. Pristaš sem onih, koji trde, da se v dvoboju ne pokaže pravo junštvo.“

To rekši, začel je zopet čitati.

„To je komodno stališče za ljudi,

ki se ne marajo biti“, mrmral je de Senerive; toda de Villenur ga ni čul, ali se bar delal, da ga ne čuje.

„Gospoda“, zaklical je kapitan, hotoč navesti pogovor na drugi predmet, „v slučaju, da kdo želi promenade na krovu, naj izvoli. Veter je v toliko že utihnil.“

Prepir o dvoboju ni imel drugih posledic, kakor da sta se Francoza eden drugemu ugibala s poti. Tudi drugi potniki držali so se nekako bolj rezervirano napram de Senerivu, obsojajoč istega radi onih smelih zadnjih opazk. Toda videti je bilo, da ga to izoliranje ne boli, ker imel je v svojem spremstvu mlado ženo in dražestno petletno hčerko.

Parnik je priplul srečno v kanal. Samo še tu pa tam udaril je kakšen val ob bok ladije, tako, da so morali častniki, ki so bili na straži, voziti počasneje. De Villenur se je sprehajal po krovu s kapitanom. Videti je bilo, da sta stara znanca. Večji del potnikov sledilo je njih primeru. V nekem kotu sedela sta de Senerive in soproga ljubko kramljajoč, dočim je njih mala Jeana letala po krovu, radujoč se zibanja parnika. Naenkrat se je čul grozen vzklik, samo eden. Velik val se je dvignil ob boku ladije, nagnil

jo na stran in se razlil po krovu. Ko se je valovanje umirilo, ni bilo male Jeane nikjer. Tresočim glasom ukazal je kapitan ustaviti parnik, in ko se je to zgodilo, letel je na drugi konec ladije. Gospod de Senerive komaj so vbrani, da ni skočila za detetom v morje. Nekoji mornarji so, ne da bi čakali ukaz, spustili v morje rešilne čolne. Ali to sredstvo, da bi se na ta način rešil utopljenec, posrečilo se je v dvajsetih slučajih komaj enkrat.

„Kapitan“, dejal je de Villenur, „imejte pripravljene rešilne čolne!“ To rekši, vrgel je od sebe vrhno obleko in dejal obrnjen proti mornarjem: „Spustite mi vrv v morje.“

„Ne reskirajte, za Boga“, prosil je kapitan.

„Pustite me, naj poskusim“, odgovoril je de Villenur tako odločno, da se ni upal nihče več oporekati.

Čez malo časa pokazalo se je truplo Jeane ne daleč od ladije. Z izredno spretnostjo spustil se je de Villenur po vrvi v morje, splaval je do čolna, in istega pred sabo behajoč sledil je z očmi za malo Jeano.

„Tam, tam“, klicali so mu s krova.

narodna zavest za majhno ceno, za majhno osebno korist. Kaj torej obvaruje „naprednjaka“ pred narodnim izdajstvom, kaj daje opore narodnemu radikalcu v položaju, kjer si nasprotujeta osebna korist in narodna zavest, kaj mu brani, da se ne izneveri svojim rojakom, da ne postane obžalovanja vredna žrtva razmer? Na podlagi katerega zakona mu bodeš dokazal, da dela krivico, ako zahtaj svojo narodnost, ako ne na podlagi vere, ki daje človeku v vsakem položaju potrebno direktivo? Ako se torej kratko izrazimo: kdor ni veren, ni uraven, kdor ni uraven, ni značajan, kdor ni značajan, ni nesebičen, in sebičneži še nikoli niso delovali požrtvovalno v korist Slovencev. Rodoljubje narodnega radikalizma, ki „obožuje kulturno narodnost“ in zametava vero kot postransko stvar, je nepopolno, kajti nepopolna, materijalna podlaga brez duševne, moralno ljudstvu še nikoli ni koristila.

Očita se nam, posebno po Štajerskem, da je ustanovljena „Zarja“ z namenom razdreti slovo v političnem življenju Štajerske. To očitanje svačramo kot neosnovano, zlobno, perfidno in obenem tudi smešno. Naloga „Zarje“ je, kakor smo že zgoraj omenili in kakor jasno razodeva naše polno ime: Vzgojiti svoje člane v značajne narodnjake in dobre katolike. Kot pravi narodnjaki pripadamo pa tudi skrajno demokratični struji, ker smo prepričani, da mora biti pravi narodnjak tudi popoln demokrat.

V prvi vrsti pa povdarjamo, da društvo ni politično in torej ne more imeti političnih namenov. Sploh pa pogledjmo, ako more odkritosrčen mož, ki ima naše nazore, zrušiti štajersko „slogo“.

Poznamo moške, ki so bili ustanovniki ali člani „Danice“ na Dunaju, kateri delujejo vstrajno kot pravi narodnjaki na Štajerskem; in kdo more biti tako nesramen, očitati jim, da so razdiratelji sloge? Dalje imamo na Štajerskem politične liste, ki pišejo od početka svojega do danes na podlagi kardinalnih idej našega programa, na podlagi slovenske, katoliške in demokratične ideje. In kdo more biti tako nesramen, da jim bo očital, da rušijo slovo? Ali ne sloni vsa sloga ravno na teh idejah? Lahko bi se torej povzpeli do trditve, da je „Zarja“ osnovana ravno na temeljnih idejah složnega delovanja, kar o drugih dijaških društvih ne moremo trditi.

Da pa nas posameznike pri razmotrivanju političnih razmer na Slovenskem ne more voditi kak nezdrav, vzdihujoč narodni sentimentalizem ampak le trdna načela, nam tudi nihče ne bode mogel zabraniti. Obžalovanja vredne je pa oni, ki bi hotel verjeti takim puhlim frazom.

Obrachamo se torej na značajne slovenske abiturijente, kateri si hočejo uravnati svoje življenje in delovanje za narod na podlagi naših trdnih načel in mislijo priti na graške visoke šole, naj se priklopijo našim vrstam, kjer bodo našli odkritosrčne prijatelje.

Rusko-japonska vojska.

Vesti, da so se te dni bite na morju pred Port Arturom krvave bitke, pri katerih so imeli Japonci velike izgube, se še vedno vzdržujejo. Iz Petrograda se celo poroča, da je dobil car od Kuro-

Dvignil je glavo in pogledal proti mestu, kamor je kazalo sto in sto rok; in videl je zopet malo truplo, koje so valovi zibalili. Spustil je čol in krepkih rok si delal pot skozi razburkano valovje. Videlo se je, kako naporno se je trudil priti dalje in kako se je potem dvakrat eno za drugim potopil. Ko se je zopet prikazal iz morja, plaval je samo z eno roko, dočim je z drugo nekaj držal. Že je bil čoln pri njem, položili so vanj Jeano in za tem je vstopil pogumni rešitelj Čola se je dvignil na ladjo, na koji je že čakal zdravnik. Toda obupana mati mu ni pustila blizu, planila je sama po otroku in stratno poljubljala ono malo, kot mrtvo trupelca. Zdravnik ji ga je skušal vzeti; toda ona se je branila kot iz sebe. Nato je stopil k njej de Villenur in dejal:

„Madama, dajte meni otroka.“

Pogledala ga je, in ko je v njem spoznala rešitelja, položila mu je udano malo Jeano v roke in pala nezavestna na tla.

„To je res cel mož“, dejal je eden mornarjev, zroč za de Villenur, koji je nesel dete v zdravnikovo kabinico.

„Dá, cel“, dejal je drugi. „Pred enim

patkina in od Aleksejeva brzovjavke, v katerih je rečeno, da so Japonci v prošlem tednu od morske strani jednajkrat napadli Port Artur, od kopne pa trikrat, in da so bili vsakrat z velikimi izgubami odbiti. Najvažnejša vest pa bi bila, ako bi se tudi res izkazala kot resnična, da je admiral Skridlov dospel v Port Artur, in posebno pa, ako bi bilo resnično, da je dospel z vladivostoško eskadro ter jo združil s portartursko. Od japonske strani ne prihajajo zadnji čas izpred Port Artura nobene vesti, kar je popolnoma umevno, ker je japonska brzovjavna zveza med Port Arturom in Japonsko, kakor tudi med Korejo in Japonsko pretrgana. To pa se je doseglo s tem, da so Rusi prerezali kabelj, ki je vezal Korejo in Port Artur z Japonsko. Nastane vprašanje, kdo bi bil pa omenjeni kabelj prerezal. Mnogi si mislijo, da ni kabeljna prerezal nikdo drugi, ako ne admiral Skridlov, pomikajoč se z vladivostoškim brodom proti Port Arturu. Seve, da niso vse te vesti popolnoma potrjene in ne bo morebiti marsikatera izmed njih resnična. Ali nekaj važnega se je moralo pač dogoditi, ako je resnična Kuropatkina brzovjavka na carja, da se je načrt posrečil, brzovjavka, katere do danes še niso preklicali. S tem v zvezi bi pa bila tudi najnovejša vest, da so Japonci napadli na Port Artur za več časa opustili in odložili. Iz Mandžurije ni nobenih posebnih vesti. Listi polnijo svoje predale z ugibanji o napredavanju in o nazadovanju ruskih in japonskih čet. Jedni hočejo vedeti, da se Kuropatkin umika in da napreduje Kuroki v smeri proti Mukdenu; drugi pa trde, da Kuroki ne napreduje proti Mukdenu, marveč proti severozapadni strani. Ravno tako je z vestmi o prodiranju Rusov proti jugu. Nekateri trde namreč, da je poslal Kuropatkin jeden del svoje armade pod generalom Linijevičem proti jugu na pomoč Port Arturu. Drugi pa to odločno zanikajo in pravijo, da tega Kuropatkin nikdar ne stori, dokler ne obračuna poprej s Kurokijem. Mi smo pa mnenja, da ne vedo ne jedni ne drugi listi ničesar pozitivnega, in da je to vse zgolj časninarsko ugibanje. Ako je res, da je začel v Mandžuriji padati že dež, ki ne poneha po navadi dva meseca, potem je težko pričakovati, da bi prišlo že v teh dneh do kake velike bitke med Rusi in Japonci.

Iz Hajčena se poroča dne 13. t. m.: Oddelek Rusov je strahovito streljal na dva japonska bataljona, ki sta padla Rusom za hrbet. Oba bataljona sta bila uničena.

Neko japonsko torpedovko, ki je pred Port Arturjem polagala mine, je kroglja iz portarturske trdnjave potopila.

Politični pregled.

Češki deželni zbor. — Včeraj se je sešel češki deželni zbor. K ti prvi seji so prišli vsi poslanci, med njimi novo izvoljeni deželni poslanec dr. Rezek, biški češki minister.

Deželni maršal knez Lobkovic je pozdravil poslance ter obžaloval, da so parlamentarne razmere ne le na Češkem ampak tudi v državi take, da ni nobene

letom je avanciral. Ko je bil kapitan neke fregate, vozil sem se z njim“.

Drugi dan pripil je „Fulton“ na določeno mesto. Kapitan je imel sto brig z iskrcavanjem. Na stopnicah sta se srečala z de Senerivom, in kapitan je vprašal, kako je minula noč.

„Hvala, dobro. Jeana je zdrava; soproga čuti se nekoliko slabo, ali to, upam, preide. Toda kje je gospod de Villenur? Včeraj se je tako hitro umaknil, da se mu niti zahvaliti nisem mogel“.

„O, on na to niti ne misli več“, dejal je kapitan smehljaje, „dasi je bil to eden najbolj junaških činov, kar jih poznam! Ali evo, tam le prihaja!“

De Senerive hitel je de Villenuru naproti, prisrčno mu stiskaje roki:

„O, gospod“, rekel je de Senerive, koji se je spomnil svojih besedi v včerajšnji debati, „vi imate pravo nazvati se prvega junaka, ker —“

Toda skromni junak ga je smehljaje prekinil:

„Nikakor! Vprašanje ni še rešeno, saj to je bil le — dvoboj z morjem!“

nade za vspešno delovanje. Izrazil je pa nado, da bodeta patrijotično samozatajevanje in zdravi razum vendar konečno odstranila vse ovire.

Po prečitanju došlih vlog so pričeli nemški poslanci obstrukcijo s tem, da so vložili prošnje za dopust, predloge za poimensko glasovanje in 10 minutnih prestankov.

Posl. Herold in Kubr sta obsodila obstrukcijo Nemcev. Posl. Herold je izjavil, da obstrukcija Nemcev v deželnem zboru ne zamore vplivati na taktiko Čehov v državnem zboru. Po dveh imenskih glasovanjih je deželni maršal zaključil sejo ter izjavil, da naznani dan in uro bodoče seje pismenim potom.

Odškodnina za vlnsko klavzulo. — List il „Giornale d'Italia“ piše, da ponuja Avstro-Ogerska Italiji za odškodnino vlnske klavzule prost vvoz oljkega olja, južnega sadja in cvetic.

Škandal na Francoskem. — V petek 10. t. m. je prišlo v seji Francoske zbornice do zanimivih odkritij in sicer, da je nekdo ponudil ministru predsedniku Combesu dva milijona frankov, ako izvzame Kartuzijance od znanih naredb proti kongregacijam. Combes je potrdil, da je stvar resnična in da je to takoj prijavil ministerskemu svetu, da je pa na svet Millerandov o tem molčal. Poslanec Pichot je pa izjavil, da Combes ni vzel denar le radi tega, ker mu ga nišo Kartuzijanci dali. Vsled te izjave je nastal v zbornici nemir. Combes je rekel, da je ta trditve nesramno obrekovanje. Izbran je bil na to odbor 33 članov, ki vsa stvar preišče.

Dopisi.

Iz Kobljeglave. — Tudi v naši vasi se je našel modrijan, ki zna pisati v „Sočo“. Pa kako? Čujtel Modrijan piše namreč: „Naše starešinstvo je sprejelo pred časom predlog, da se mora plačati 40 kron, ako hočejo na primer mladeniči imeti ples. To se je tudi razglasilo po občini. Mladeniči so hoteli plesati na dan 23. maja, prinesli denar ter naredili vlogo s kolekom 1 gl. Ali glej, župan je rekel, da ne sprejme, in ni hotel sprejeti na noben način, dasi je bilo tako določeno“. Tako modrijan, ki pa ni nobeden modrijan, ako povemo, da je naše starešinstvo res sklenilo, da se določi taksa v znesku 40 K za dovoljenje plesov v naši občini, a ni pa nikdar sklenilo, da mora župan tudi ples dovoliti, ako zahtevajo to fantje ali pa možje, četudi bi hoteli plačati takso 40 K. Naše starešinstvo ni kaj takega sklenilo, ker nima niti pravice kaj takega sklepati in ima jedino le župan z ozirom na javni mir in red in na druge okolnosti pravico dovoliti ples ali jih pa odredi. In to zaradi tega, ker spada taka zadeva v področje krajne policije, ki se nahaja popolnoma v županovih rokah in je on v tem pogledu odgovoren le pristojni okrajni politični oblasti. Dalje pravi omenjeni dopisnik „Soče“, ki pa ni modrijan, kakor smo ravnokar dokazali: „Kmalu smo zvedeli, zakaj ni hotel storiti. Šel je k g. vikarju in ta ga je pregovoril, in ker se je tako hlabro držal, ga je v cerkvi pohvalil. Kaj to je moško, enega hvaliti drugega sramotilo!“ Seveda je to, kar piše omenjeni dopisnik, popolnoma neresnično, kar je pa popolnoma umevno ter je itak znano, da v „Soči“ zastonj iščeš resnico. Naš župan je namreč v resnici šel pa ne k vikarju, ampak na pristojno mesto, namreč k okrajnemu glavarstvu v Sežano. Tam je povedal, zakaj ne dovoli plesa, in za odgovor je dobil, da je popolnoma pametno ravnal, ko ni pri takih okoliščinah dovolil plesa. Res je pa sicer, da je potem naš vikar župana v cerkvi pohvalil, ni pa nikakor res, da bi bil sramotil „naprednjake“, marveč svaril je le grešnike pred grehom, kar mu velevala tudi njegova dolžnost. Dopisnik pravi tudi, da so Kobljeglavci že sili vikarja zaradi njegovega surovega postopanja. No, dopisnik naj bi le molčal o surovosti, ker najbrže niti ne ve, kaj ta beseda pomeni. Kajti ko bi poznal pomen te besede, ne bi zapisal v „Soči“ teh le besedi: „da ima vikar neke pobožne duše, ali v resnici ne pozna ne sebe in ne duš od hlač“. Naravnost smešne so pa dopisnikove grožnje: „S tem se bomo še videli, za norca nas ne bodo imeli ne župan ne nuce“. Soditi po teh besedah, moral je tičati kobljeglavski dopisnik najbrže v hlačah Kramarjevega Drejca v Gorici, h kateremu se je zatekel kak prismojeni Kobljeglavčan. Sicer pa se za tako blebetanje

pri nas nobeden pameten človek prav nič ne zmeni. Vsi naši pametni vaščani so z našim vikarjem, ki služi pri nas že 12 let, popolnoma zadovoljni. Kako bi pa tudi ne bilil za časa svojega bivanja med nami olepšal nam je zanemarjeno cerkev. Po njegovem prizadevanju po višali smo presbiterij. Dobili smo novo nebo, nov božji grob, nove lestence, zastave, harmonij in še marsikaj drugega. Vse to stane veliko, kakor sta stala še precej tudi dva misijona, katera smo imeli pri nas za časa bivanja našega vikarja v Kobljeglavi. Ali mi smo za vse to jako malo ali skoro nič potrosili, ker je največ potrosil iz svojega g. vikar sam, ali pa je poiskal dobrotnike, kakor n. pr. našega prečastnega rojaka kanonika Abrama v Gorici, ki je imel vedno za take naprave odprto roko.

Pri nas je lani toča vse pobila. V tako slabi letini nam je delo pri železnici prav dobro došlo. Naši ljudje, posebno pa fantje zaslužijo marsikateri groš pri tem delu. Zato bi pa najbolje storili, da bi si denar prihranili za takrat, ko ga bodo bolj potrebovali nego sedaj. Ako tako store, bode zanje gotovo bolje, nego pa, ako ga zaplešejo.

Iz Gabrovica na Krasu. — V predzadnji številki „Primorskega Lista“ oglašil se je nekdo iz Gabrovice ter se je pečal nekoliko z našimi občinskimi zadevami in potrebami. Ta dopis bil je kukavično jajce. Nekei tuk. zdradžbar je hotel s svojim hinavskim dopisom nekako nahujskati naše ljudi proti sedanjemu županu, ki je vsega spoštovanja vreden mož, in tudi dober župan. Kdo ne ve, da bi bil marsikaj potreba v naši občini, kakor sploh tudi po vseh občinah na svetu! Ali za vsako potrebo treba je tudi dotičnih sredstev in pripomočkov. Treba je denara, denara in zopet denara, in tega ravno primanjkuje pri nas, kakor sploh po vseh naših občinah. Zaradi tega pa nam ne preostaja drugega, nego da si naše razmere uravnajemo po sredstvih, ki so nam na razpolago. Omenjeni dopisnik je omenil tudi razdelitev občinskega pašnika in sicer na tak način, kakor da bi bilo sedanje starašinstvo taki razdelitvi nasprotno, čeravno mu je prav dobro znano, da je nameravalo starašinstvo o omenjeni razdelitvi že sklepati, a da se je razdelitvi uprla velika večina občanarjev. Tudi glede cerkvenih potreb bi bil lahko molčal dopisnik, posebno pa, ker so tozadavne njegove opazke le golo hinavstvo. Glede tega se bodeta cerkveno upravnistvo in pa županstvo med seboj že dogovorila, ako bode kaka nujna potreba. Dopisnik naj si torej ne razbija glave s to zadevo, kakor bi tudi najbolje storil, ako bi bil sploh molčal.

Iz Kozane, 30. maja. (Izv. dop.) — V svojih pojasnilih: „Kje tui raznica in kje je ni?“ sem mej drugim povedal, da je naš župan uložil prošnjo na deželni odbor, da odredi enega svojih računskih uradnikov, da strogo preišče račune vseh let njegovega županovanja in da se na to tudi voditelji opozicije s posebno ulogo zahtevajo, naj jih deželni odbor obvesti o reviziji. — Te dni je došel županstvu v rešitev obeh ulog naslednji odlok, katerega sem si danes v občinskem uradu prepiral ter ga objavljam v dokaz, da se naša županija zdaj, kakor morda nikdar poprej, lahko ponša za rednim, poštenim občinskim gospodarstvom.

Čujte!
Št. 2080 1904. Prepis.
V Gorici, 18. maja 1904.
Županstvu
v Kozani.

Odnosno na prošnjo tamošnjega gospoda župana z dne 11. aprila t. l. št. 613, naj se računi iz dobenjovega županovanja preiščejo po odposlancu deželnega odbora, opozarja se sledeče:

Deželni odbor postopa napram občinam v zmislu § 86. obč. reda glede nadzorovanja pravilnega izvrševanja obč. gospodarstva, ali uradnim potom, ali po predlogu oziroma na podlagi prizivov od strani interesovanih občanarjev.

Glede tamošnje občine ni dan današnji povoda niti za uradno, niti za postopanje vsled poziva od druge strani.

Občinski računi so se pregledali do konca leta 1902 ter se ni našla nikaka podlaga za intervencijo od strani dežel. odbora.

Govorica brez nobenega dokaza, da bi se bilo trdilo, da ako pride

tjekaj vladni komisar, pridejo neverjetne reči na dan, ne more tvoriti pravno podlago za postopanje v zahtevanem smislu.

O tem naj se obvesti gospod župan in France Obljubek za se in tovariše odnosno na njihovo prošnjo, naj se jih obvesti o reviziji računov.

Deželni odbor.

Deželni glavar:

Pajer.

Tako je govoril deželni odbor uradoma. „Zdaj pa tulite, lajajte, mijavkajte, mene vendar ne spravite z m'jega tira“ — bi lahko rekel naš gosp. župan, kakor je v basni blede mesec mirno zavrnil volka, psa in mačko, ki so proti njemu zaganjali svoje divje glasove. — Pride čas, ko bodo novi gospodarji, naj bodo kateri koli, sami spoznali, na kateri strani je bila resnica in na kateri — laž.

Iz Kobarida, dne 10. junija. — Kobarid je res nekako romantičen kraj, ker se nahaja v lepi medgorški dolini. Posebno pa se dopada nad trgom, na lepem griču, cerkev sv. Antona. Pot do cerkve je skoraj da ne vsa s travo zarasena, tako, kakor da bi po tapetih hodil. Ob straneh poti pa so že lepo vzrasla drevesa divjega kostanja, ki dajajo že hladno senco. Na vrhu hriba stoji lepa cerkev sv. Antona s petimi oltarji. Pred cerkvijo raste velika starodavna lipa. Spodaj okoli cerkve pa je že zasajeno majhno borovje, tako, da bode sčasoma, ko ta drevesca dorastejo, prav romantičen hribček in krasen sprehod do cerkve sv. Antona. Dne 13. t. m. bil je praznik sv. Antona in na griču, kakor po navadi, velika cerkvena slovesnost, katere se je udeležilo veliko pobožnega ljudstva. Ta dan je v Kobaridu tudi največji tržni semenj, kamor pride od blizu in daleč ogromnega ljudstva in mnogo trgovcev. Občinsko hišo, nekaj Pagliaruzzi-jevo, na glavnem občinskem trgu je občina do tal podrila in s tem prostorom povečkala je lepi veliki trg, kateremu ni jednakega v gorah. Blizu tam pa tik župnišča se je sezidal novi občinski dom, kjer se bodo nahajali tudi c. kr. poštni urad, ker so bili dosedanjí prostori poštnega urada res pretisni.

Iz Sedla pri Kobaridu. — Naš župan je v svojem dopisu v „Soči“ z dne 4. junija obsodil vse one, ki se zbirajo okoli „Primorskega Lista“ ter jih krstil kakor za obrekovalce. Naš župan se ni namreč najrže spomnil, da je bil tudi on, ko ni še temu dolgo, med njimi, saj je ležal na njegovi mizi vedno „Primorski List“. Naš župan ni mogel od manje, da bi ne dregnul tudi ob našega deželnega poslanca, kakor da bi tudi on imel kaj opraviti z našimi občinskimi volitvami. Naš župan smatra za potrebno, da se javno skaže za naprednjaka ter da pokaže s tem svetu, kako zna menjati svoje politično mnenje, kakor menja sviloprejška svojo obleko. Naš župan je bil še do zadnjega časa ud „katoliškega političnega društva“ v Kobaridu, a zdaj tak naprednjak. Če se je spomnil naš župan še tursiščnega zrnja, zakaj se ni spomnil tudi tega, kako se je branil izvolitvi odseka, ki bi pregledal račune, zadevajoče razdelitve občinskih zemljišč? Po vašem mnenju se ne sme nobeden starešina nič zmeniti za občinske račune. Zato pa zadene vsakega, ki bi hotel kaj takega storiti, huda kazen, katero občuti s tem, da pade pri vas v nemilost. Vam so pač najljubši taki starešine, ki molče k vsemu, kar vi počenjate. Glede borjanskih glasov pa bi prav storili, da bi dotična imena javno imenovali. Dokler pa tega ne storite, je vse, kar vi o tem čenčate, le neumen lari fari.

Novice.

Častno občanstvo. — Občinsko starešinstvo na Libušnjem je v svoji seji dne 9. t. m. soglasno izvolilo za častnega občana velezaslužnega g. Janeza Lapanja, deželnega poslanca, predsednika cestnega odbora itd. v Kobaridu, radi premnogih njegovih zaslug za blagor občine. Castitamo!

Umril je tukaj v nedeljo zvečer dvorni svetnik v p. gospod Ivan vitez Bosizio, oče bivšega voditelja tukajšnjega okr. glavarstva, sedaj v pokojenega namestništvenega podpredsednika gospoda Alojzija viteza Bosizio. Pokojni bil je rojen v Gorici leta 1807. in je po dokončanih pravnih študijah služboval kot politični uradnik na Štajerskem, Kranjskem in Primorskem, bil je tudi

okrajni glavar v Gorici in je bil prvi vladni zastopnik v našem deželnem zboru, pogreb je bil v torek ob 11. uri predpoludne.

Imenovanje. — Za glavnega učitelja na tukajšnjem ženskem izobraževališču je imenovan g. Josip Cizelj, sedaj učitelj na meščanski šoli v Krškem.

Vseslovenski shod mladeničev pri Mariji Pomočnici na Brezjah bo 4. julija. S Kranjskega in Štajerskega pridejo mladeniči s posebnimi vlaki. Slovesno zborovanje bo popoludne ob 2. uri zunaj cerkve.

Upamo, da se bodo tega lepega shoda udeležili tudi mladeniči z Goriškega. Shod bo ob vsakoršnem vremenu. Drugi dan t. j. 5. julija bo izlet na Bled, ki je biser kranjske dežele.

Tedaj, mladeniči, na Brezje!

Za „Slovensko sirotišče“ so darovali: P. n. gg. Josip Golob 1 K, Ivan Furlani 30 v, Nekdo 1 K, Franc Blažica 36 v, društvo „Slov. Beseda“ 1 K 16 v, častiti bogoslovci v Gorici 11 K 50 v, Terezija Škodler 1 K, Josip Godnič, kurat 1 K, Ladko in Rado Bednařik 40 v, Josip Čigon, cerkvenik stolne cerkve 1 K, Marija Fišer 1 K.

Za „Sirotišče“ in za „Skalnico“: P. n. Ivan Kolavčič, župnik 5 K.

Dar. — Za „Šolski Dom“: Uprava „Primorskega Lista“ prejela 1 K 16, katere je darovalo društvo „Slovenska beseda“.

Za „Alojzjevišče“: preč. g. Andrej Brezovščik 12 K. Bog platil!

Vabilo na redni občni zbor „Krojaške zadruga“, reg. zadruga z omejeno zavezo v Gorici, ki se bo vršil dne 30. junija 1904 ob 10. uri zjutraj v prostorih „Slovenske Čitalnice“ v Gorici, s sledečim vspešdom: 1. Poročilo načelstva in nadzorstva; 2. Potrjenje sklepnih računov za l. 1903; 3. Volitev načelstva in nadzorstva; 4. Slučajnosti. — Računi za l. 1903 so razpoloženi pri zadruginem blagajniku, g. Svetoslav Premrov v Gorici, via Vetturini št. 9. Člani, ki so svoje deleže odpovedali, nimajo v smislu društvenih pravil pristopa k občnemu zboru.

Ivan Bajt,

predsednik „Krojaške zadruga“.

Socijalnodemokratska „Nuova Idea“ obsojena. — Pred goriškim porotnim sodiščem je tožil socijalistično glasilo „Nuova Idea“ Evgen Zamin, ker ga je razžalil ta list z nekimi dopisom. Bili so obsojeni Nikolaj Fallig na tri tedne zapora, Al. Tonet, brez konfesije, ki se je priznal za pisatelja, na štiri tedne in Anton Bello na en teden zapora.

Triki-traki, triki-traki! — Neki goriški prekupčevalec, ki je na pol hrom, na pol slep in na pol gluh vpije včasih po mestu pa tudi po naših vaseh: Triki-traki, triki-traki! Se svojim vpitjem vabi ljudi, naj bi mu kupili trake, katere prodaja.

Temu na pol hromemu, na pol slepemu in na pol gluhemu Furlanu je bil podoben dne 11. t. m. goriški mestni svet, ki se je slovesno bavil z malim trakcem, ki je obešen na zastavo „slov. katol. delavskega društva“. Vsi p. n. svetovalci so bili po koncu, opice na galeriji pa so ploskale in zijale, da je bilo prav živahno! O tem traku so bile vse stranke edine, celo p s e v d o k o n s e r v a t i v n a stranka! Tako se je po dolgem času dosegla v mestnem svetu prepctrebna edinstvo...

Oglejmo si pa stvar še z druge strani. Slovencu ne dovoli nositi po mestu niti malega trobojnega trakca. Ali ni to dejstvo žalostno, ako pomislimo, da mesto živi, kakor priznavajo sami Italijani, skoraj izključno od Slovencev? Kaj bi rekli, ko bi Slovenci sklenili, da ne nesejo več niti vinarja v laške prodajalnice? Pravijo, da jih trobojnica žali. Ali jih žali tudi slovenski denar? Ali jih nič ne žali govoriti slovensko se slovenskimi odjemalci?...

Vsled zastrupljenja krvi je umrl v nedeljo v tukajšnji bolnišnici usmiljenih bratov mizarski delavec Hvala Franc. Hvala se je namreč pred nekaj dnevi urezal na jednom prstu in si je potem rano zamazal z limom. Pa že v dveh dneh mu je roka tako otekla, da je moral iskati zdravniške pomoči v bolnišnici usmiljenih bratov. Ali tudi ta ni ničesar izdala, kajti Hvala umrl je na zastrupljenju krvi že v par dneh. Zapustil je vdovo in osem otrok, ki se nahajajo v največji bedi. Stanujejo namreč v Kapucinski ulici št. 4 v nekem smradnem in umazanem stanovanju. Najstarejši otrok ima

jednajst let. Mati hodi pomagat po hišah opravljati hišna opravila, da si zasluži kak krajcar in da kupi otrokom vsaj toliko hrane, da ne poginejo od glada. Med tem pa otroci letajo po mestu brez vsakega nadzorstva in varstva. Zdaj pa pomislite, kaj bode iz teh otrok, ko postanejo večji ter vzrastejo brez nikake vzgoje in nadzorstva.

Modras je pičil 8-letnega dečka Venceljna Rijavica iz Oseka v levo nogo. Hodil je z dvema tovarišema nad vasjo; nenadoma, in deček sam ne vé, kdaj in kako, ga je modras popadel in vgriznil. V bližini je bil mož, kateri je dečka videl valjati se po tleh in bljuvati iz sebe. Šel je k njemu, izpral mu rano in mislil, da bo dobro. Dečku pa je pribajalo vedno huje; radi tega ga je mož prinesel na dom. Prevezali so mu nogo nad kolonom, rano razrezali in mati mu je izsesavala iz nje kri. A bilo je prepozno: kajti noga je nad prevezo temnela in dečku je bilo vedno slabše. Nobena reč mu ni ostala v želodcu. Prepeljali so ga v Gorico k zdravniku dr. Baderju, ki mu je rano izžgal in mu pod kožo vbrizgal neko tekočino. Od tam so ga prepeljali v bolnišnico, kjer so pa žalostnim staršem dali malo upanja, da bi jim sinček okreval, ker je bil že ves zastrupljen.

Kakor smo poizvedeli, gre dečku na bolje in je bil v petek, t. j. 10. t. m., operiran. Upajmo, da kmalu okreva. Pri tej priliki pa si ne moremo kaj, da ne bi izpregovorili par besedic o naših ženicah. Znano je, da je ljudstvo pri nas še verno in da je liberalni duh še malo uplival na naše ljudi. Zatorej pri nas noče biti nobeden liberalec, četudi malce po tem diši! Toda pustimo to. Ubogi stariši ponesrečenega dečka so se popolnoma udali v božjo voljo in govorili: Radi bi, da bi nam otrok ozdravil, toda če je božja volja, naj umrje; bolje da sedaj srečno, kot enkrat nesrečno. Toda naše ženice, mesto da bi stariše tolažile, so jim le očitale, zakaj niso dečka mesto k zdravniku in v bolnišnico peljali k možu v Lokavec, kateri zna strupene pike zagovoriti, da vsak v 24. urah ozdravi! Pred leti je baje na Trnovem nekega dečka gad pičil. Peljali so ga v Gorico, kjer mu niso mogli pomagati. Peljali so ga menda nato k neki ženi, ga zagovorila in v 24. urah je ozdravel. Kdo pa je tisti mladenič in katera žena ga je ozdravela — o tem govorica ne pove! In to gre od ust do ust kot najgotovjša resnica! Prosimo Trnovce, naj nam navedejo dotična imena! A v kljub temu ostanemo neverjetni Tomaži! Neka pobožna žena je celo rekla starišem: „Ali imate tako malce vere, da niste fanta peljali v Lokavec, in sedaj bi bil že zdrav!“ Zdi se, da imajo stariši malo več vere, kot marsikateri drugi; kajti uklad vsemu prigovarjanju so nastopili gotovjše pot, da so peljali dečka naravnost k zdravniku. Pa tudi še v Gorici so prigovarjali, naj peljejo dečka k nekemu možu, ki zna tudi zagovarjati! In res se je zdelo, da so se stariši že udali. Peljati so ga hoteli k dotičnemu možu; toda slučaj, ki ni slučaj, pa je hotel, da je dečku, ko so prišli pred dotično hišo, postalo tako slabo, da so mislili, da zdaj zdaj izdihne! Radi tega je oče voz obrnil in ga peljal v bolnišnico! Dečku se je obračalo na bolje in sedaj, kot čujemo, je že ven iz nevarnosti!

Vprašati pa bi hoteli te nadležne ženice, kdo je dal tem ljudem moč, da zamorejo zagovoriti strupen pik? Morabit Bog? — Menda ne! Ali sv. cerkev? — Ona to zaničuje in prepoveduje vero v take reči! Poglejte katekizem in bodele videli kaj pravi I. božja zapoved! Zapomnijo naj si ne samo ženice, ampak tudi oni možje, katerim bi bolje stalo žensko krilo, kot moške hlače, — te le besede: Bodite verni, a ne babjevorni!

Izgnil je iz Gorice odvetnik in italijanski dež. poslanec dr. Graziadio Luzzatto, veliki italijanski patrijot, dr. Pajerjeva desna roka, Gabrščekov dober prijatelj in zagovornik ter po njegovem mnenju tudi najboljši kriminalist v Gorici. Kolikor je dosedaj znano, odnesel je nad 240.000 K. Državno pravdnistvo je obvestilo vsa orožništva, vse policijske urade o tem, ter jih pozvala, da ga aretirajo, ako mu pridejo na sled.

Izpred porotnega sodišča. — Dne 8. t. m. je stal pred porotniki oni 20-letni Franc Pregelj od Sv. Lucije, ki je izvršil v mesecu aprilu roparski napad na krčmarja in krčmarico Cej na Prevalih pod Sv. Goro, ter se hotel polastiti njunega denara, da bi z njim po-

magal bratu. Obsojen je bil na 4-letno ječo, poostreno z jednim postom vsake tri mesece.

Iz Jamelj nam pišejo, da je dne 3. t. m. padel v neko tamkajšnjo jamo neki slaboumen Fumiš iz Tržiča. Jama, v katero je padel, je globoka kakih 14 m. Dne 5. t. m. pa so se nekateri ljudje splezali vanjo, da bi ga poiskali. In res so ga našli popolnoma nepoškodovanega ter ga spravili iz nje. Oni, ki so jih spustili v jamo, se niso mogli prečuditi temu, da se ni Fumiš, ko je padel v jamo, ubil. Varovati ga je morala prav božja roka. Odpeljali so ga v Tržič ter ga izročili tamošnjemu županstvu. Ali že 7. t. m. bil je nesrečni slaboumeni Fumiš zopet v Jamljah vesel kakor po navadi, kar dokazuje, da se ni pri padcu prav nič poškodoval.

Nevihita v vipavski dolini. — V petek popoludne je razsajala po zgornji vipavski dolini huda nevihta z gromom in bliskom. Na Erzelju je udarila strela v sobo nekega posestnika, kjer je imel shranjeno žveplo za trte, ki se je vnelo. Blizo Goč je strela omamila na paši vola ter ga vrgla ob tla. V Vrhpolju bi strela neko žensko kmalu ubila. Od Goč proti braniški dolini je potokla tudi toča ter napravila mnogo škode.

Iz Lokavca nam pišejo: Tukaj smo imeli dne 9. junija volitev novega starešinstva. Volitev je bila mirna in je izvoljenih v vseh treh razredih 18 katoliško-narodnih mož enoglasno z dosedanjim mnogoletnim vrlim županom g. Jožefom Vidmarjem na čelu.

V soboto dne 9. t. m. pa so se vršile v Lokavcu občinske volitve za novo ustanovljeno občino Dol-Oolica. Tudi te volitve vršile so se mirno in tudi tu bilo je izvoljenih skoro jednoglasno dvanajst starešin, narodno katoliških mož.

Slava zavednim volilcem!

Drag banket. — Pri prebitju bohinskega tunela je podjetnik Ceconi povabljenim gostom priredil banket. Udeležile so se tega banketa 103 osebe. Račun brez vina je znašal 17.000 K, skoro 170 K na osebo.

Grof Oskar Christalnik, c. in kr. nadporočnik izven službe, Slovencem jako naklonjeni potomec staroslovenske koroške plemenitaške rodbine, podedoval je po svojem stricu fml. grafu Adalbertu Christalniku fidejkomisne graščine Svinc Waisenberg, Gornburg, Mittertrinen in Meiselberg na Koroškem ter se preselil s svojo obitelji iz Rožne doline pri Gorici, kjer je dosedaj bival, v graščino Svinc. Nekaj let je tudi bival v svoji graščini v Goricih na Koroškem ter si pridobil valed svojega prijaznega in vpludnega vedenja s priprostim slovenskim narodom mnogo simpatij.

Toča. — Kakor se nam poroča, je toča v petek napravila mnogo škode v občini Kopriva na Krasu. Tudi iz Istre prihajajo v tem pogledu žalostne vesti. V soboto je razsajala namreč okoli Motovuna v Istri huda nevihta. V občinah Novaki in Karojba je padala dve uri zaporedoma tako močna toča, da je uničila popolnoma vse pridelke.

Nadžkof olomuški na Trsatu. — Nadškof olomuški, ekselencia dr. Bauer, biva od četrtka na Trsatu, da se nekoliko odpočije in priporoči sebe in svojo novo škofijo Materi Božji.

V zadevi baronice Reinelt so v Trstu aretirali tudi soc. dem. voditelja J. Olivo.

„Slov. kat. akademsko društvo“ „Zarja“ v Gradcu javlja, da priredi v petek 17. t. m. svoj II. redni občni zbor za letni tečaj. Lokal: „Zur grünen Steiermark, Radetzky str. 17.

Letina v južni Dalmaciji. — Iz južne Dalmacije poročajo, da je tam zelo slabo radi velike suše, ki je trajala dva meseca. Žito se je posušilo, tako tudi seno; oljk bo tudi malo. Edino trta kaže še lepo.

Slava Brezmadežni o petdesetletnici. Napevi za Marijne družbe. Zložil in priredil P. Angelik Hribar.

To knjižico pozdravljamo z velikim veseljem in jo toplo priporočamo. V njej so prav mične in ob enem preproste pesmice. Gotovo jo bodo naši pevski zbori vspešno rabili in ž njo širili čast Brezmadežne. Knjiga je obsežna. Cena broširani je 1 K, v pol platno vezani 1 K 20 v, lično vezana 1 K 60 v. Naročuje se v Ljubljani pri knezo-nadžkofijstvu ali pa v frančiškanskem samostanu.

Listnica uredništva: G. dopisniku „Od nekod“: Prihodnjč.

IVAN BAIT,

krojaški mojster v Gorici na Placuti 28.

Priporoča se vsem prijateljem in znancem in drugim gospodom za obilna naročila.

Edina slov. kleparska delavnica
v ulici sv. Antona št. 1

Podpisani se toplo priporoča svojim rojakom v mestu in tudi na deželi za izdelovanje vseh kleparskih izdelkov, kakor ocvlj za vodo, žlebe za stavbe, kuhinjske priprave. Prevzema tudi vsako popravo po prav nizkih cenah. Zagotavlja točno in solidno postrežbo udari

Karol Čufer,
klep. mojster.

Lekarna

Cristofolletti v Gorici

Prave in edine žel. kapljice
s znamko sv. Antona Padovanskega.

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljiva. — Te kapljice uredijo redno prebavljanje, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. — Okrepé

(Varstvena znamka)

želodec, storé, da s gine v kratkem času omočica in šivovna lénost (mrtvost). Te kapljice tu li storé, da človek raje jé.

Cena steklenici 60 vin.

Pozor! Pozor!
Zaloga vina!

Na prodaj je belo in črno brisko, vipavsko, furlansko in istrijsko vino. Odpošilja se na vse kraje v sodskih od 66 litrov naprej. Postrežba je točna, cene zmerne.

Se priporoča s spoštovanjem

Josip Toroš,
Via del Ponte Isonzo hšt. 6.
Gorica.

Anton Breščak

Gorica, gosposka ulica št. 14,
(blizu lekarne Gironeoli).

Ima v zalogi vsakovrstno pohištvo za vsak stan. Oprava po najmodernejših slogih, posebno za spalne, jedilne in posetne sobe je po nemškem slogu.

Bogata zaloga podob na platno in šipo z različnimi okvirji. Belgijska brušena ogledala vsake velikosti. Različno pohištvo, kakor: toaletne mize, različna obešala, preproge za okna itd. Različne stolice z trsja in celuloida, posebno za jedilne sobe. Blazine iz strune, afriške trave, z žimami in platnom na izbiri ter razne tapetarije. Reči, katere se ne nahajajo v zalogi, preskrbijo se po izbiri cenikov v najkrajšem času. — Daje se tudi na obroke, hodisi tedenske ali mesečne. — Pošilja se tudi izven Gorice po železnici in parobrodih.

V zalogi ima najelegantnejšo sobno opravo, na katero se še posebej opozarja p. n. občinstvo!

A. Krušič

trgovec in krojaški mojster

Gorica, ulica Gins. Verdi št. 33

naznanja slav. občinstvu, da je dobil ravnokar sveže angleško in avstrijsko blago, kakor tudi svežih izgotoljenih oblek in površnikov raznih vrst v veliki izbiri za bližajočo pomladno sezono.

Izdelek iz lastnega blaga jamčim.

Anton Kuštrin

Gosposki ulic. h. šte. 25.

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riža. Mljaveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnidaršič & Valenčič v Il. Bistrici. Zveplenke družba sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevega mlina v Kranju in z Jochmann-ovega v A. dovščini. Vse blago prve vrste.

Anton Fon,

klobučar in gostilničar v Semenški ulici, ima bogato zalogo raznovrstnih klobukov in toči v svoji krčmi pristna domača vina ter postreže tudi z jako ukusnimi jedili. Postrežba in cene jako solidne.

And. Fajt,

pekovski mojster, Gorlen, tekallšče Fr. Josipa št. 2 (lastna hiša), in podružnica št. 70.

Izvršuje naročila vsakovrstnega peciva, tudi najfinjšega, kakor za nove maše in godove, kolače za birmance in poroke itd. Vsa naročila izvršuje točno in natančno po želji naročnikov. Ima in prodaja različne moko, fina peciva, fina vina in likerje po smerni ceni. Za Veliko noč posebno goriško pinco in potice itd.

V novi prodajalnici z jestvinami in kolonijalnimi blagom v Gorici

Anton-a Zamparo

Semeniška ulica 12,

se nahaja bogata izbira nava dnih in finih vin. Specijaliteta: Grška vina, Malvasia, Mavrodaphne in Ahajec. Napolitanske in ilirske testenine, čaj, biškoti in različni drugi likeri.

Vse po najnižji ceni.

Pošilja vsako blago poštne prosto!

Teod. Slabanja

srebrar v Gorici, ulica Morelli 12.

Se priporoča v izdelovanju cerkvene posode in orodja iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu po poljubnem slogu.

Stare posode popravi in prenove, poslata in posrebrni v ogledu, poslata tudi distrelodvone o- s- ti vse po najnižjih cenah. Da si morejo udi bolj reune cerkve naročat cerkvenega kovinskega blaga ter staro orodje popraviti in obnoviti, olajšuje jim to s tem da jim je pripravljen napravljati blago katero, katero se izplačuje na obroke. Preč. p. n. naročevalec si obroke lahko sam določi.

Pošilja vsako blago poštne prosto!

Krojaška zadruga

Gorica, Gosposka ulica 7,

naznanja,

da prodaja oblačila za dame in gospode, Perkale, Zephyr in drugo manufakturno blago posebno za spomladni in letni čas, blago vseh kakovosti in po najnižje mogočih konkurenčnih in stalnih cenah.

Vzorci najnovejše izbire se na zahtevanje pošiljajo brezplačno in poštne prosto.

Največja trgovina z železjem Konjedic & Zajec

Gorica, pred nadškofijo šte. 5 in podružnica v hiši „Monta“.

Za čas stavbe priporoča vse stavbne potrebščine, kakor: cement, stavbne nositelje, vsakovrstne okove, železje, strešna okna, cevi za stranišča itd. Ima v zalogi orodje za vsa rokodelstva iz najbolj slovečih tovarn. Opozarja na svojo bogato izber kuhinjskega in hišnega orodja dob rezprimerno nizkih cenah.

Edina zaloga
stavbenih nositeljev

v Gorici.

Pocinkana žica za vinograde po jako snižanih cenah!

Pozor!

Eno krono nagrade izplačava vsakemu, kdor dokaže s potrdili najine nove ameriške blagajne, da je kupil pri naju za 100 kron blaga.

Prosiva zahtevati listke!

Sprejema hranilne vloge katere obrestuje po 4 1/2% polumesečno; nevzdignene obrestipripisuje konec leta k glavnici. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila

udom na osebni kredit po 8% in na vknjižbo po 6 1/2%.

„Centralna posojilnica“

registrovana zadruga z omejeno zavezo,

Gorica, ulica Vetturini 9.

C. kr. poštnohranilnični konto N. 851.292.

Sprejema nove člane

s glavnimi in opravnimi deleži. Glavni deleži po 200 K, opravniki po 2 K. Otvorja članom tekoče račune, katere obrestuje po dogovoru.

Uradne ure

vsak dan od 8. ure zjutraj pa do 1. ure popoldne.